A LIBÁK ÉS A RÓKA

Füzesi Zsuzsa rajzaival

Hollókirálylány

A libák és a róka

Füzesi Zsuzsa
rajzaival

BLACK & WHITE
KIADÓ

Grimm

Hollókirálylány

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy mesebeli ország, annak az országnak meg volt egy szép fővárosa. Itt élt a fiatal király a feleségével meg a karon ülő csepp kisleánykájával.

Történt egyszer, hogy a kicsi királykisasszony olyan éktelen sírásba kezdett már kora reggel, hogy a szülei majd megsüketültek tőle. Próbálkoztak azok mindennel, hogy megnyugtassák a gyermeket, de hasztalan; a kicsi királykisasszony egyre hangosabban sírt. A szolgák szétszaladtak, az udvarhölgyek szobáikba vonultak, de ott is csak úgy tudtak megmaradni, hogy a dunnájukat a fejükre húzták. A királynak is sürgős dolga akadt a palotán kívül, így aztán a királyné egyedül maradt a gyermekével. Hej, de szívesen elszaladt volna ő is, de hiába, maradnia kellett. Csak állt, állt szegény a nyitott ablakban, karján a sivalkodó kicsi királykisasszonnyal, és reménytelenül nézte a közeli erdő fölött köröző hollókat.

– Bárcsak hollóvá válnál és elrepülnél, akkor végre nyugtom lenne tőled – szaladt ki egyszer csak a száján önkéntelenül.

Még jóformán végig se mondta a mondatot, még jóformán fel se fogta, mit mondott, amikor különös mozgolódást érzett a karja alatt.

Lenézett a kicsire, hát uramfia, egy csillogó tollú hollót ölelt magához. A holló szelíden kicsúszott a karjából, és az ablakra szállt. A királyné utána kapott, de elkésett. A holló kecses szárnycsapásokkal repült az erdő felé, és hamarosan eltűnt hollótársaival együtt.

Hej, sírt, zokogott a királyi pár. Dehogyis bánták volna már, ha naphosszat sivalkodik is a kicsi királykisasszony, csak visszajönne valahára.

Átkutatták az erdő legkisebb zugát is. Éjjel-nappal nyitva állt a palota összes ablaka. A kétségbeesett királyné nem győzött fogadkozni, hogy soha többé nem mondana ilyet, inkább a nyelvét harapná le – minden hiábavaló volt. A királykisasszony úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Telt-múlt az idő. Egyszer egy vándorlegény vágott át az erdőn. De alighogy beért az erdőbe, olyan sötét lett, hogy az orráig se látott. Leült hát az út szélére, elővette a tarisznyájából a száraz kenyeret meg az almát, amit vacsorára szánt, azzal jóízűen falatozni kezdett.

Hát amint így üldögél és vacsorázik, egyszerre különös hang üti meg a fülét: mintha egy lány sírna valahol a közelben.

Felszökik a legény, és elindul a hang után. De bizony nem lányt talált ott, hanem egy gyönyörű, széntollú hollót.

– Te sírsz ilyen keservesen? – szólítja meg csodálkozva.

– Én bizony, te szegény vándorlegény – válaszolja a holló.

– Lám, beszélni is tudsz – lép közelebb hozzá a legény. – Ki vagy te? Talán egy elvarázsolt királylány?

– Eltaláltad, szegény vándorlegény. Elvarázsolt királylány vagyok. Már tizenöt éve tart a varázslat, és senki sincs, aki megszabadítana.

– Ha igazat beszélsz, és nem valami gonosz tündér vagy, én megpróbálhatom.

– Sohase tudnád kiállni a próbát!

– Most már csak azért is megpróbálom. Halljuk, mi az ára a szabadságodnak!

A hollókirálylánynak se kellett több. Leszállt a legény vállára, és elmesélte, hogyan változott hollóvá, és hogyan tartja varázslat alatt egy öregasszony.

– Ha addig élek is, megszabadítalak – ígérte a legény. – Csak mondd el, mit tegyek.

– Menj csak tovább ezen az úton – mutatott előre a lány –, amíg csak oda nem érsz az erdei házhoz. Kopogtass be, és kérj szállást az öreganyótól, akit ott találsz. Az anyó majd étellel és itallal kínál, de te el ne fogadj semmit, mert akkor hiába fáradtál, engem föl nem tudsz oldani a varázslat alól.

– Ne félj, királylány, engem nem tud rávenni, hogy egyek. Épp most fejeztem be a vacsorámat. Se éhes, se szomjas nem vagyok – fogadkozott a vándorlegény.

– Most nem vagy, de még lehetsz – mondta a királykisasszony. – Hanem ha akár csak egy falatot is eszel, vagy csak egy kortyot is iszol, úgy elalszol, mint a bunda. Akkor aztán hiába megyek érted a ház mögötti cserfaligethez.

– Ott leszek, csak mondd meg, hogy mikor – ígérte a legény.

– Három éjszakán át próbálkozhatsz. Én mindhárom éjjel pontban két órakor jövök. Első alkalommal négy hófehér, másodszorra négy barna, és harmadszorra négy fekete ló húzza a kocsimat. Ha harmadszor is alva talállak, elvesztem – sóhajtott fel a hollókirálylány.

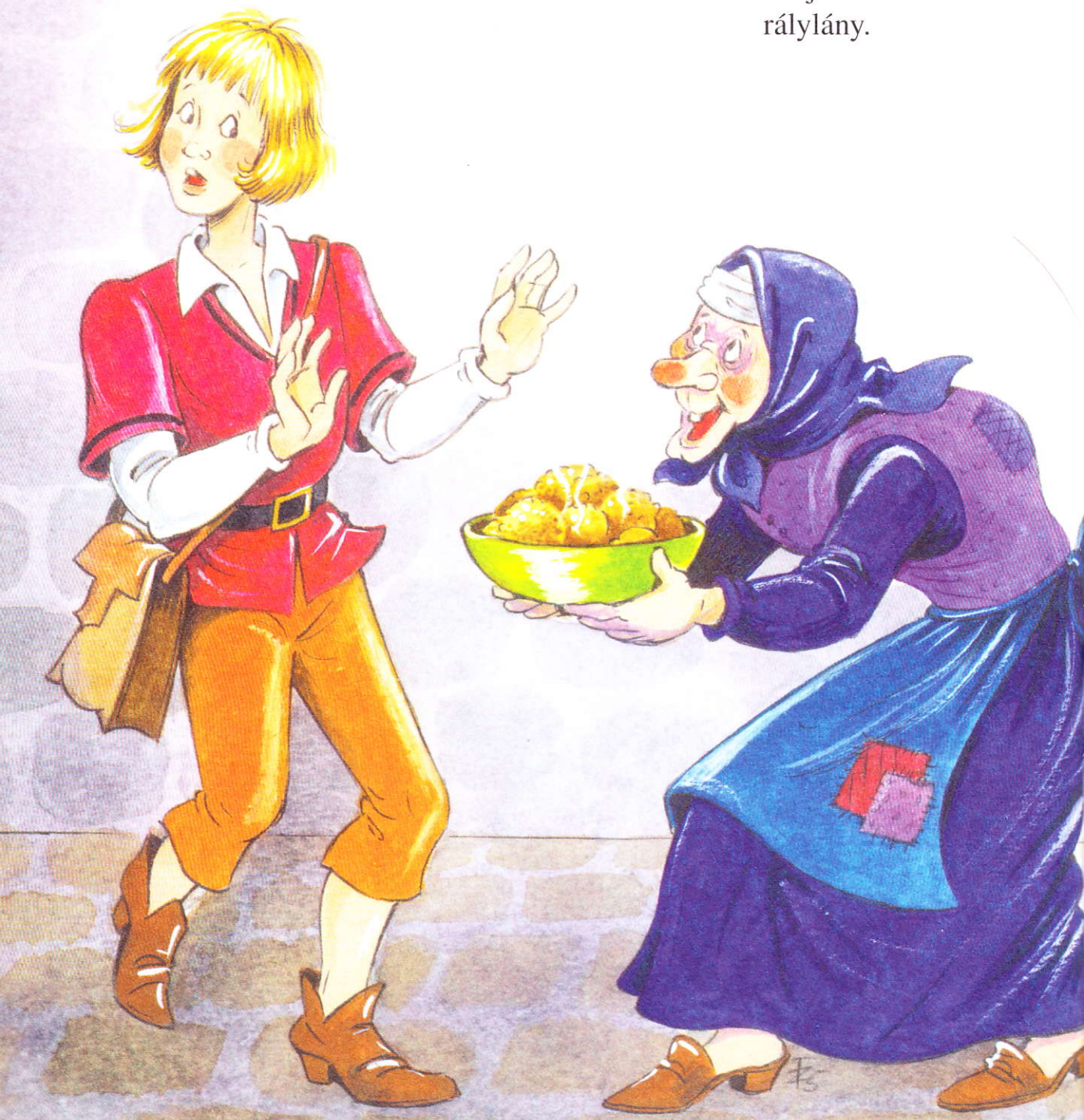

– Bízzál bennem – kérte a legény. – Meglásd, kiállom a próbát!

– Ó, nem ismered te az öregasszony varázserejét. Érzem, biztosan érzem, hogy nem fogsz tudni ellenállni az unszolásának.

– Akkor hát kár is fogadkoznom – mondta a vándorlegény. – Majd hiszel a saját szemednek, ha ott várlak a cserfaligetben.

– Ó, bárcsak úgy lenne – válaszolta a hollókirálylány. – Most mennem kell. Isten veled, kedves vándorlegény. Én ott leszek éjjel kettőkor.

– Én is! – kiáltotta a legény az elszálló holló után. Nem is késlekedett. Fogta a tarisznyáját, és nyakába vette a kacskaringós erdei utat. Hamarosan rátalált az erdei házra, abban meg az ördöngös öregasszonyra. Úgy volt minden, ahogy a királylány megmondta: az öregasszony szívesen fogadta, és mindjárt étellel-itallal kínálta.

A vándorlegény szabadkozott, hogy köszöni, de nem éhes, de még csak nem is szomjas. Éppen csak beköszönt, hogy lássa, ki lakik a kis házban.

– Ó, ne tréfálj! – mulatott rajta az öregasszony. – Olyan vándort én még nem láttam, aki megállta volna egy korty borocska nélkül. Aztán mi az a pohárka bor? Talán attól félsz, hogy megárt? Gyere, igyál csak, kérlek, ne sérts meg egy öregasszonyt!

Addig-addig unszolta, csúfolta, nevette a vándorlegényt, míg az nem állhatta tovább: felhajtott egy pohár bort. No, ha felhajtotta, el is szalasztotta az éjszakai találkozót.

A cserligetbe még csak kivánszorgott, de amint leült, olyan álmosság jött rá, hogy azt se tudta, merre ejtse a fejét.

Nem telt bele egy minutum, és úgy aludt, hogy senki emberfia föl nem ébresztethette volna.

Pontban két órakor feltűnt az úton a könnyű lovas kocsi a négy hófehér lóval, de szegény királylány alva találta a vándorlegényt.

„Talán csak elszundikált" – gondolta reménykedve, és megrázta a legényt:

– Föl, kedves vándorlegény, föl, gyorsan, mert lejár az időm – kérlelte. Az azonban úgy feküdt ott, mint egy darab fa.

Szegény királylány sírva botorkált vissza a kocsijához. Beszállt, és elhajtott anélkül, hogy egyszer is visszanézett volna.

A következő este megint kínálgatni kezdte a legényt az öregasszony, de az mindent visszautasított. Éjfélig nem evett egy falat ételt se, nem ivott egy korty bort se. Hanem akkor olyan rettenetes szomjúság jött rá, hogy nem bírta tovább: megint csak megivott egy pohárka bort, mielőtt kiült volna a cserligetbe. De bizony megint ugyanúgy járt, mint az előző este. Alig ült le a földre, meglepte az álom, és hamarosan úgy aludt, mint a mormota.

Persze hogy most is hiába kérlelte a hollókirálylány. Dolgavégezetlenül kellett elhajtania, akárcsak az előző éjszakán.

Eljött a harmadik nap. Most aztán igazán szentül megfogadta a legény, hogy nem eszik, nem iszik, még ha belehal is az éhségbe meg a szomjúságba. De hát hiába minden.

Éjfélkor megint jött az öregasszony, és rákezdte:

– Talán meg akarsz halni, hogy se nem eszel, se nem iszol?

– Nem – rázta meg a fejét a legény. – Holnap majd eszem is meg iszom is.

De az öregasszony nem hagyta annyiban. Nekilátott, és olyan vacsorát készített, hogy az illatától még a holtak is fölébredtek volna.

– Nesze, egyél! – tette a legény elé a tálat. – Akármi tart is vissza az evéstől-ivástól, a halál túl nagy ár lenne érte.

Persze hogy nem bírta ki a legény.

Éjfélkor megint evett-ivott, így aztán nem csoda, hogy a királylány harmadszor is hiába próbálta ébresztgetni.

– Ó, jaj, mi lesz most már velem? – zokogott a szegény lány. – Hát hiába bíztam benned, hiába kérleltelek, hogy ne egyél, ne igyál, ne higgy az öregasszonynak!

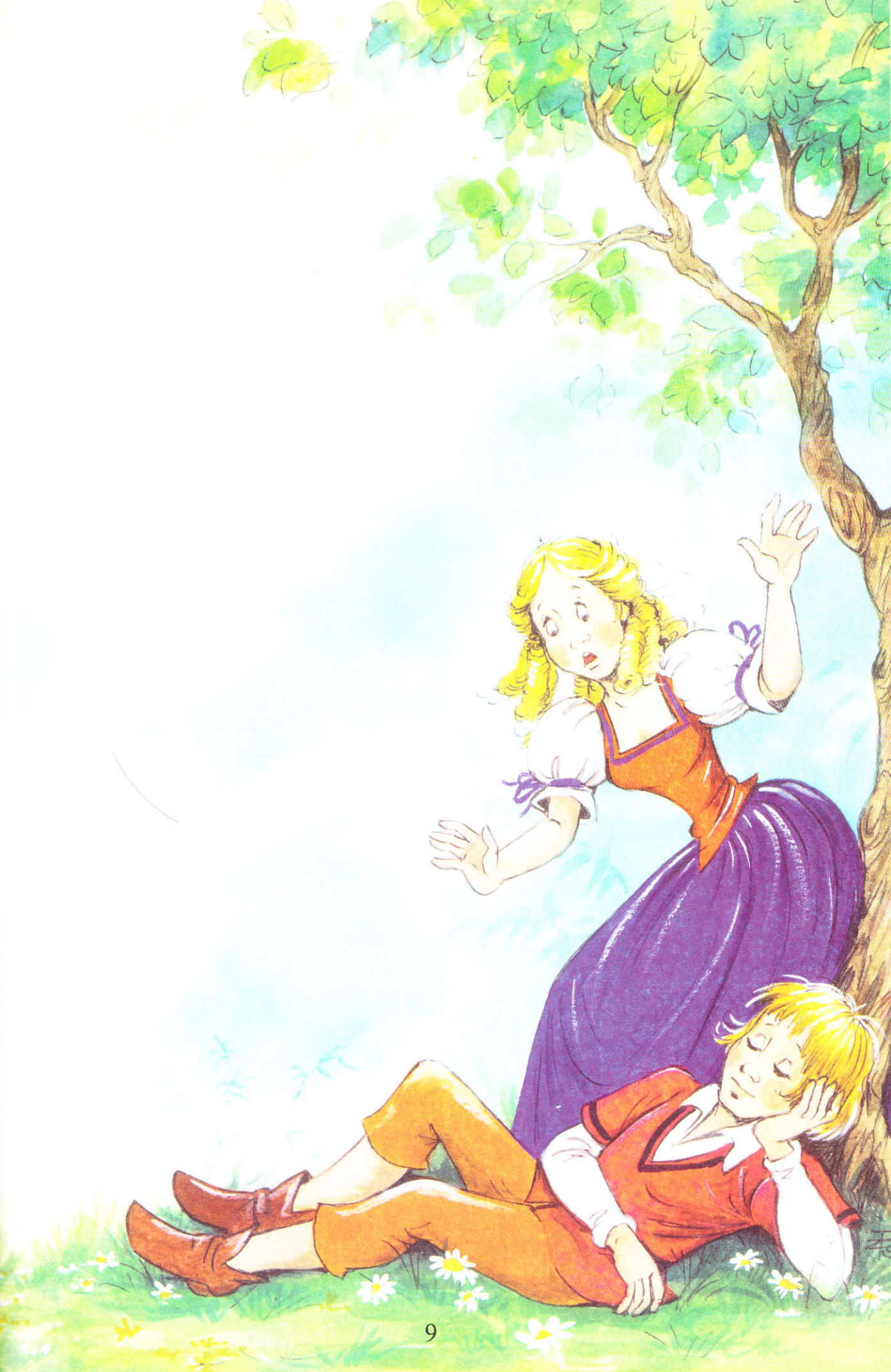

Lehúzta az ujjáról a gyűrűjét, és a legény ujjára húzta. Aztán előhozott a kocsiból egy darab kenyeret, egy rőf kolbászt és egy üveg bort. Odatett mindent a fiú mellé, majd nekiült, és levelet írt. Elmesélte benne a legénynek, hogyan jött ide minden éjszaka, hogyan leste-várta, hogy fölébred, és hogy most már látja, itt soha nem tudja őt megszabadítani a legény. De hogy bebizonyítsa, mennyire jólesett neki az együttérzés és a segítő szándék, itt hagyja ezeket a dolgokat: „...a gyűrűt emlékeztetőül, az ételt és italt meg azért, hogy soha többé ne kelljen éhezned és szomjaznod" – írta.

„Mert úgy tudd meg, hogy ezekből akármennyit ehetsz-ihatsz, sohase fogynak el. Ha pedig még mindig nem tettél le arról, hogy megments, akkor gyere el Strombergbe, keresd meg az Aranyvárat, és várj, amíg jelt adok neked. Bízom benne, hogy ott több sikerrel jársz."

Letette a levelet is az étel-ital mellé, azzal beszállt a kocsijába, és elhajtott az Aranyvárhoz.

Végre-valahára a vándorlegény is fölébredt. Mindjárt tudta, hogy megint elszalasztotta a találkozást.

„Lám, hiába ígértem meg, nem tudtam feloldani a varázslat alól szegény hollókirálylányt!" – gondolta nagy búsan, és felkelt, hogy továbbmenjen.

Akkor látta meg az ételt meg a bort. „Hát ez meg mi lehet? – kérdezte magában gyanakodva. – Talán megint a gonosz öregasszony akar megtréfálni?" De akkor meglátta a levelet is és a gyűrűt is. Hamar kibontotta a levelet, és végigolvasta.

Most már mindent értett. Fölnyalábolta a királylány ajándékait, összepakolta a tarisznyáját, és máris indult volna... ha tudta volna, hogy hova. Így csak céltalanul vándorolt keresztül-kasul a világban, hátha egyszer Stromberg felé esik az útja.

Végül egy hatalmas erdőbe tévedt. Két hétig összevissza bolyongott, de nem találta meg a kivezető utat. A tizenötödik napon már olyan fáradt volt, hogy egy tapodtat se tudott továbbmenni. Leheveredett egy bokor alá, és behunyta a szemét. Aludni azonban egy szemet se tudott, olyan rettenetes nyögés és üvöltés töltötte be az erdőt. Ahogy leszállt az este, lámpafény gyulladt ki a messzeségben. A legény látta, hogy aludni már úgyse tud, hát elindult, hogy megnézze, mi az oka az éktelen üvöltésnek.

Ment, ment, és hamarosan meglátott egy házat, a ház előtt meg egy óriást.

„Ó, jaj – kesergett magában –, ha most odamegyek, biztosan fölfal ez az óriás." Így aztán leheveredett, és megvárta a pirkadatot. Na, ha így tett, jól tette, mert még így is, amikor észrevette az óriás, hogy idegen jár a közelében, így kiáltott rá:

– Nagyon jó, hogy jössz. Már úgyis rettenetesen éhes voltam. Te leszel a vacsorám, akárki vagy is!

– Hagyjuk ezt – legyintett a legény. – Nem érek én annyit, hogy a vacsorád legyek. Inkább együnk kolbászt meg kenyeret, ha olyan éhes vagy. Van itt elég. Még bort is ihatunk a végén.

– Jó, nem bánom – egyezett bele az óriás –, csak azért mondtam, hogy téged eszlek meg, mert már isten tudja, mióta nem volt egy falat étel se a számban. Ilyenkor nem válogat az ember.

Így megegyezve bementek a házba, asztalhoz ültek, és a vándor ellátta az óriást is meg magát is étellel-itallal.

– Ez igen! – kiáltott fel az óriás, amikor megkóstolta a kolbászt meg a kenyeret. – Nagyon ízlik a vacsorád.

– Na, várj csak, mit szólsz majd, ha megkóstolod a bort is! – nevetett a legény. – Az ám csak a nekünk való itóka!

Így ettek-ittak, amíg csak el nem oltották éhüket-szomjukat. Akkor megkérdezte a legény az óriást:

– Hallod-e, cimbora. Nem tudsz valamit arról a híres-nevezetes Strombergről?

– Stromberg? – csóválta a fejét az óriás. – Soha életemben nem hallottam róla. Aztán miről olyan híres, mondd csak!

– Hát ott van az Aranyvár.

– Hm. Aranyvár. Hiába, akkor se hallottam róla. De várj csak, hozom a térképemet. Azon biztosan rajta lesz.

Ment, és hozta a térképét; kiterítették, de bizony hiába keresték rajta Stromberget.

– Na várj csak! – tette vissza a térképet a helyére az óriás. – Van énnékem odafönn az emeleten egy sokkal nagyobb térképem. – Fölcammogott az emeletre, lehozta az óriási térképet, de Stromberg bizony azon se volt rajta.

– Már most mit tegyek? – kesergett a legény. – Mégiscsak tovább kell mennem, mert a királylány vár rám.

– Várj csak egy kicsit – kérte az óriás. – Hamarosan hazajönnek a fivéreim, hátha azok többet tudnak majd. Ne félj, ha megvendégeled őket, nem kell tőlük tartanod.

Mit tehetett a vándorlegény? Megvárta a másik két óriást. Jöttek is azok hamarosan. De olyan éhesek voltak, hogy a vándorlegénynek el kellett bújnia, amíg nem csillapították az éhségüket.

Akkor aztán nekiláttak, hogy minden térképet átkutassanak. Hej, micsoda boldogok voltak mind, amikor a legeslegutolsó térképen megtalálták Stromberget! De amikor aztán meglátta a legény, milyen rettenetesen messze van, nagyon elkeseredett.

– Most már aztán tényleg nincs mit tennem! Hiszen öregember leszek, mire odaérek!

– Te csak ne búsulj! – biztatta az első óriás. – Hadd pihenjek egy kicsit, aztán elviszlek a város közelébe.

Úgy is lett. Az óriás a hátára vette a vándorlegényt, és meg sem állt vele Stromberg határáig. Ott szépen elbúcsúztak, azzal elváltak. Száz mérföldre volt még innen az Aranyvár, de a második nap estéjén már látszott a messzeségben. Hej, csakhogy olyan magasan volt, hogy a mi vándorlegényünknek belefájdult a szeme, ha csak fölnézett rá. Mikor aztán odaért a hegy lábához, látta, hogy üvegből van, de olyan sima üvegből, hogy azon halandó föl nem juthat.

„Itt vagyok hát, nagy nehezen eljutottam a váradhoz, kedves királylány – gondolta magában szomorúan –, mégsem találkozhatunk soha többé." Ahogy ezt végiggondolta, mozgolódás támadt a hegy tetején. Hát a királylány jött ki az Aranyvárból. Elővágtatott egy pár arany ló – színarany hintót húztak. A királylány beszállt a hintóba, tett néhány kört a vár körül, aztán újból eltűnt a legény szeme elől.

Az meg csak állt ott, mozdulni se tudott. Mert még ilyen messziről is látszott, milyen ragyogóan szép a királylány. El is határozta a mi vándorlegényünk, hogy egy élete, egy halála, itt marad, és megvárja, amíg észreveszi a lány.

No, hát azt aztán várhatta. Fölépített egy kunyhót a hegy lábánál, abban éjszakázott. Ami meg a nappalokat illeti, gondolhatjátok, hogy mit csinált: fölfelé bámult egész álló nap, nehogy egy pillanatot is elvétsen a királylány napi sétájából.

Így telt el egy teljes év anélkül, hogy a királylány akár egyszer is jelt adott volna neki, vagy akár csak egy pillantásra is méltatta volna.

Egyik reggel éktelen veszekedésre ébredt. Kinézett a bokrok közé rejtett kunyhójából, és mit látott? Három marcona rabló verekszik nem messze tőle.

– Az istenért, hagyjátok már abba! – szaladt ki a száján.

A rablók meghökkentek a szokatlan hangtól. Abbahagyták a verekedést, és körülnéztek. Hogy senkit se láttak, újra kezdték. Még egyszer megismétlődött ugyanez, harmadszorra aztán előlépett a legény a bozótosból.

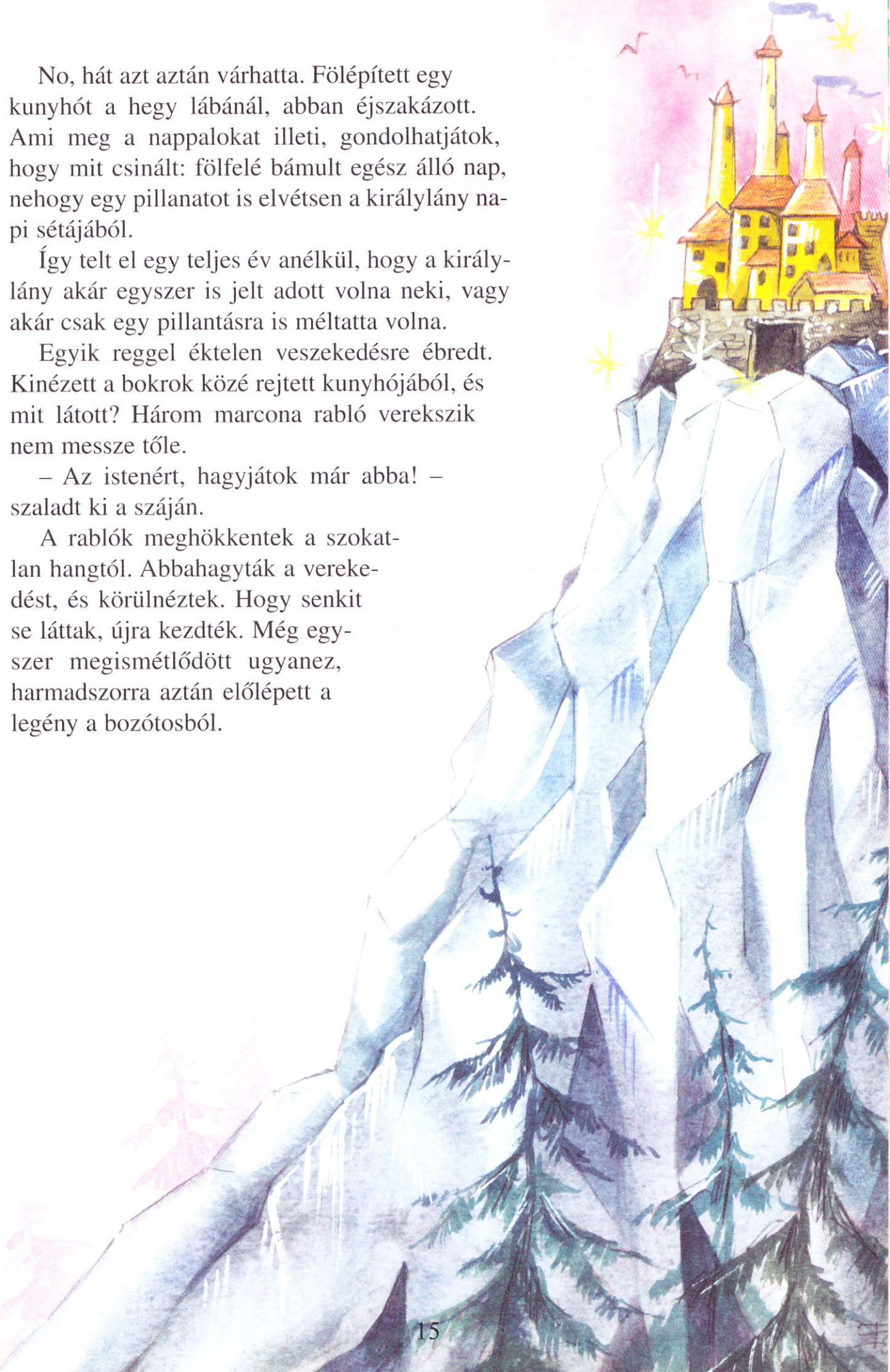

– Hát ti miért acsarkodtok egymásra ilyen veszettül? – kérdezte.

– Ne is kérdezd! – válaszolták a rablók. – Eddig együtt dolgoztunk, de most úgy látszik, külön kell válnunk, mert nem tudunk megegyezni... tudod mit? Légy te a bíránk!

A legény fölvállalta a bíró szerepét. Így tudta meg, hogy az első rabló talált egy botot, amelyik minden ajtót kinyit, amit csak megérintenek vele; a második rabló egy láthatatlanná tévő köpönyeget lelt, a harmadik pedig megkaparintotta az egyetlen lovat a világon, amelyik meg tudja mászni az üveghegyet. Most aztán mindegyik a másik szerzeményét szeretné megkapni, hátha az értékesebb, mint a sajátja.

– Tudok én valamit, ami még ezeknél is értékesebb – mondta a legény. – Cseréljünk! Ti ideadjátok nekem, amit találtatok, én pedig nektek adom az én kincsemet.

– Hadd lássuk! – egyeztek bele a rablók.

– Majd ha megbizonyosodtam róla, hogy igazat mondtatok. Először kipróbálom a ti szerzeményeiteket. Ide vele!

A rablók szépen odaadták a legénynek a botot, a köpenyt meg a paripát. Annak se kellett ám több!

Felült a lóra, kezébe vette a pálcát, magára terítette a köpenyt, aztán azt mondta a rablóknak:

– Na, gazfickók, most megkapjátok a jutalmatokat. Remélem, elégedettek lesztek vele! – azzal nekieresztette a lovat, és egy szempillantás alatt fönn termett az Aranyvárnál.

Persze a kaput zárva találta, no de nem azért szerezte meg a varázspálcát a rablótól, hogy búslakodjon emiatt. Csak egy érintés, és a kapu már nyitva is állt. A legény lepattant a lováról, és fölszaladt a lépcsősoron, egészen a királylány szobájáig. Ott ült a lány, szomorúan nézegetett kifelé az ablakon, és néha-néha kortyolt egy kis bort egy aranypohárkából. A legénynek se kellett több. Odalopakodott a lány mellé, persze láthatatlanul, levette az ujjáról a gyűrűt, és beledobta az aranypohárba, hogy az csak úgy csengett bele.

Nézi a királylány a poharát, kiveszi a gyűrűt, forgatja, nem hisz a szemének.

– De hiszen ez az én saját gyűrűm! – kiáltja. – Márpedig ha itt a gyűrű, akkor itt van a legény is, aki végre megszabadít a varázslattól. Te legény! Hé! Vándorlegény! Gyere ide gyorsan! Alig várom, hogy lássalak! Hallod-e?

No de ezt a mi legényünket nem olyan fából faragták ám, hogy csak úgy levegye a köpenyt, aztán kész, dehogyis! Hagyta, hadd kutassa át a királylány a palotát. Az meg tűvé tette az összes termet.

„Itt kell lennie – mondogatta magában. – Hogy került volna másképp ide a gyűrű. Ó, de hát hogy is juthatott volna föl ide a saját lábán? Ohohohó! Megvan! Ha a kapu előtt áll a táltos ló, akkor ő is itt van."

Szaladt, szaladt lefelé a lépcsőkön, ki a kapun. Ott megtorpant, még meg is tántorodott egy kicsit örömében. Mert addigra a mi legényünk is odaért, fölpattant a lovára, és levetette a láthatatlanná tévő köpenyt. Most aztán ott ült a táltoson a királylány előtt.

– Most, most megszabadítasz engem! – kiáltott fel boldogan a királylány. – Hát mégsem vártam rád hiába!

A vándorlegénynek se kellett ám több. Leugrott a lováról, megölelte, megcsókolta a királylányt, azzal a nyergébe kapta, és így szólt:

– No, szépséges hollókirálylány, hát bejártam érted a világot, de bizony mondom, nem bánom. Mert ilyen szép lányt, és ilyen hűségeset bizony nem találtam sehol. Most már csak azt mondd meg: leszel-e a feleségem?

– Leszek bizony. Csak menjünk gyorsan a szüleimhez, mert azok már kisírták mind a két szemüket!

Mentek is, mint a szél. A hollókirálylány szülei pedig olyan boldogok voltak, mikor meglátták rég holtnak hitt lányukat, hogy azt se tudták, hogy hálálkodjanak a vándorlegénynek.

– Édes fiam – mondta a király –, tiéd a lányom keze, de még a birodalom is. Én már öreg vagyok, eleget uralkodtam. Elfogadod-e?

– El én, jó szívvel – válaszolta a legény.

Még aznap megtartották a kézfogót, aztán követeket küldtek a szomszédos országokba, hogy egy hét múlva jöjjön el mindenki, aki csak lábra tud állni, mert akkor tartják az ifjú pár esküvőjét.

Na, olyan tülekedést, zsibongást, forgatagot se látott ám még a világ, mint amilyen az esküvő napján a palota körül volt! Voltak ott annyian, királyok, koldusok, hercegek, parasztok, grófok és kereskedők, hogy bizony a legutoljára érkező király már csak az árok partjára tudott lehuppanni. Hej, de bánta is ő! Evett-ivott a többiekkel, sőt még dalolt meg táncolt is!

Hét nap, hét éjszaka tartott a dínomdánom, lakodalom. A hűséges vándorlegényből lett király meg talán azóta is uralkodik szépséges feleségével az oldalán.

GRIMM

A libák és a róka

Csavargásai közben a róka egyszer egy szép zöld mezőre ért.

A mezőn egy csapat kövér liba legelt.

„Ez igen! – gondolta a róka. – Olyan ez, mintha vendégségbe hívtak volna. S olyan szépen együtt vannak ezek a libák, mintha egyenesen nekem tálalták volna föl őket. Egyebet sem kell tennem, mint asztalhoz ülnöm, és sorjában elfogyasztanom őket."

Azzal elindult a libák felé; azok meg, ahogy észrevették, rettenetesen megrémültek, ijedtükben összebújtak, s elkezdtek siránkozni és az életükért könyörögni.

– Hogyisne! – mondta a róka. Majd éppen most fogom elszalasztani a kedvező alkalmat! Nincs irgalom, meg kell halnotok!

A libák még sipogtak, jajgattak egy ideig, a róka meg csak vigyorgott, és a fogát mutogatta.

Volt a libák közt egy öreg, tapasztalt lúd, az végre összeszedte magát, és így szólt a rókához:

– Hát ha egyszer meg kell halni, hát meg kell halni, ez ellen nincs mit tenni. Nem is kérünk tőled egyebet, csak azt, hogy teljesítsd az utolsó kívánságunkat.

– Arról lehet beszélni – mondta kegyesen a róka. – Halljuk, mi az utolsó kívánságotok.

– Semmi egyéb, mint hogy életünk végén mindegyikünk még egyszer elénekelhesse a kedves nótáját.

A róka gyanakvó képet vágott, de az öreg lúd sietve megnyugtatta:

– Nehogy azt hidd, hogy valami cselt forgatunk a fejünkben. Szó sincs róla! De magad is tudhatod, hogy aki énekszóval könnyített a szívén, kevésbé érzi a halál keserűségét. Nézd csak, szépen fölsorakozunk itt előtted, egyik a másik után, libasorban. Kezdi az éneket az első; ahogy befejezte, folytatja a másik; s amelyik befejezte, azt te nyomban megeszed. Így kettős örömben lesz részed: énekszó mellett falatozhatol.

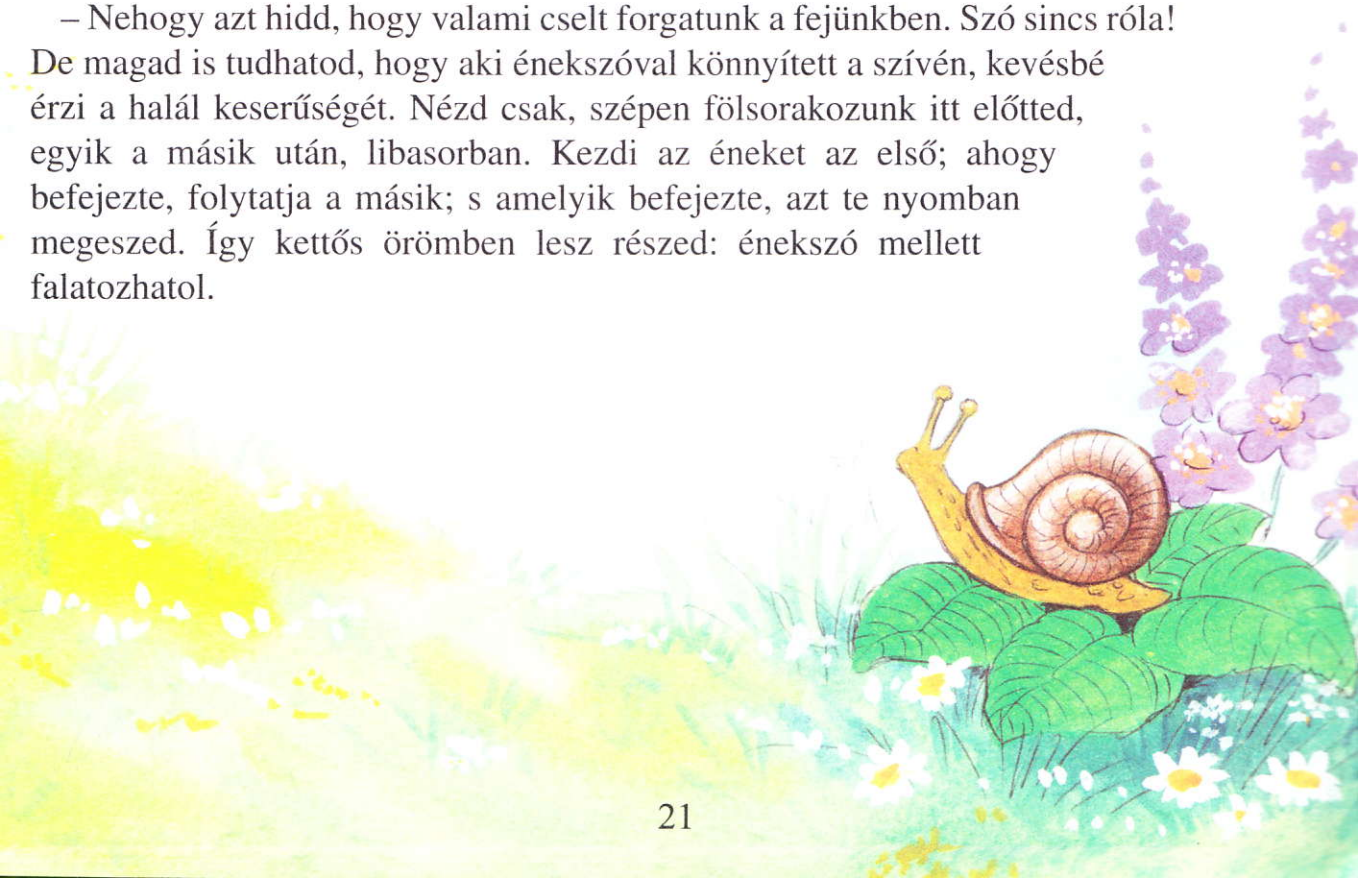

A róka ráállt a dologra; különösen az tetszett neki, hogy énekszó mellett lakmározhatik. A libák nagy búsan fölsorakoztak, aztán a legelső a falu felé fordulva elkezdett keservesen gágogni:

– Gá-gá-gá-gá-gá…

A róka alig várta, hogy vége legyen az éneknek; de a liba csak nem hagyta abba! Aki mögötte állt a sorban, elunhatta a várakozást, mert ő is rákezdte:

– Gá-gá-gá-gá-gá…

Aztán a harmadik, aztán a negyedik; és már gágogott mind az egész csapat, de olyan harsányan, hogy zengett belé a környék.

A róka már éppen közbe akart szólni, hogy elég a hangversenyből, és kezdődhetik a lakoma; de mielőtt megszólalt volna, észrevette, hogy a nagy libalármára szaladnak ám a falu felől, s nem üres kézzel, hanem söprűkkel, dorongokkal, husángokkal.

El is ment a kedve nyomban a lakomától, és nagy sietve otthagyta a gágogó libákat.

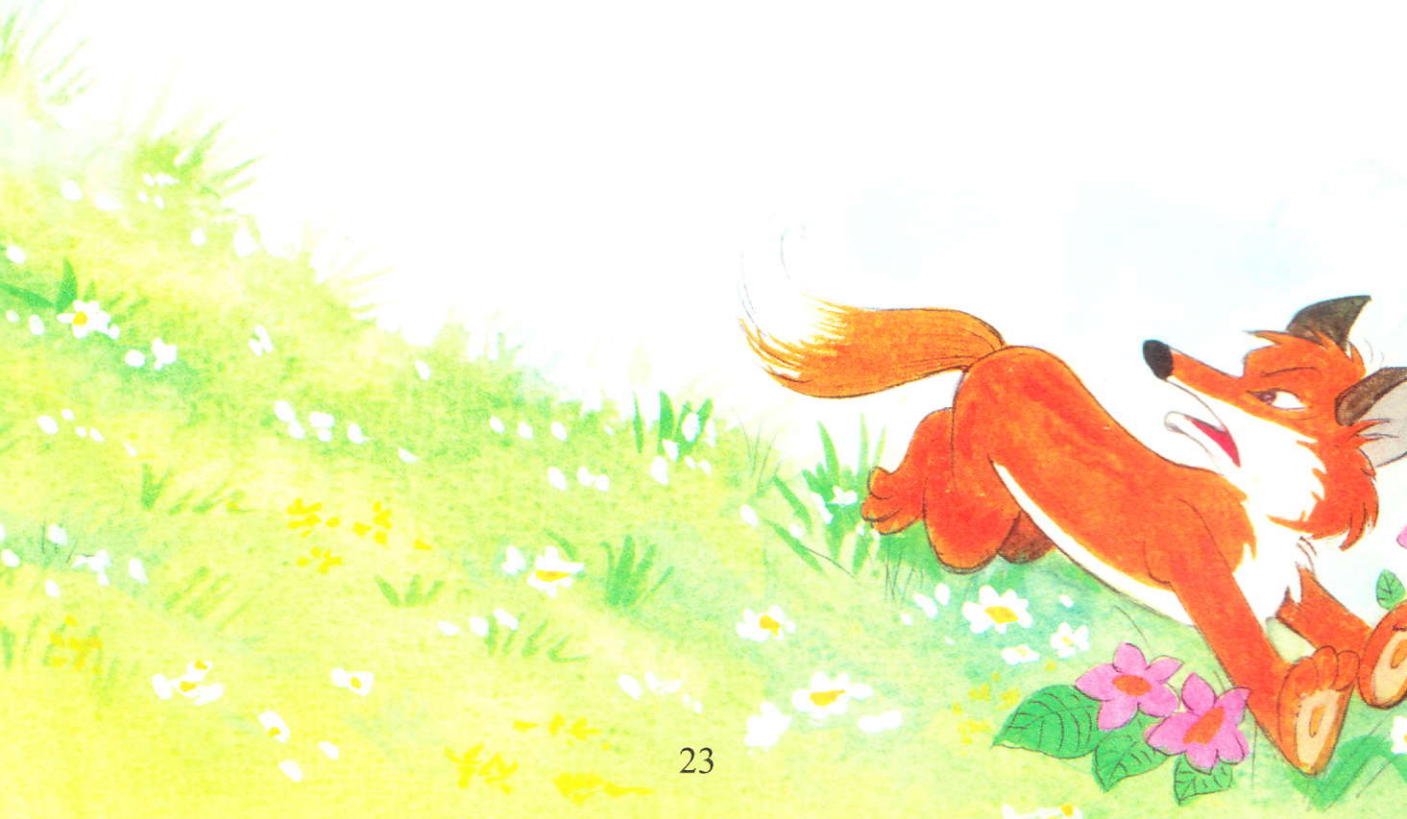

Rajzok: Füzesi Zsuzsa
DTP: Urr Géza

Copyright © 2005 Black & White Könyvkereskedés Kft.

All rights reserved! Minden jog fenntartva!
Tilos a könyv bármely részét sokszorosítani, reprodukálni akár elektronikus, akár mechanikus úton, beleértve a fényképezést és más módokat is, valamint bármilyen információtároló és visszakereső rendszerben tárolni, a Black & White Könyvkereskedés Kft. előzetes írásos engedélye nélkül!

BLACK & WHITE KÖNYVKERESKEDÉS

Felelős vezető: Fehér Sándor
Műszaki szerkesztő: Urr Géza

ISBN: 963 9622 23 0

Készült a debreceni Kinizsi Nyomdában
Felelős vezető: Bördős János

ISBN 963-9622-23-0